

Messi, galant de cine

Alfred Hitchcock ja va demostrar a *Cortina esquinçada* que matar algú no és tan senzill com ens tenia acostumats el cinema. També la novel·la, el teatre, els diaris o la llengua catalana reboten i sobreviuen als seus il·lusos enteradors. Les sales de cinema tampoc no volen morir. A mitjan segle passat, semblava que l'aparició de la televisió havia ferit de mort el cinema, que s'aferrava a l'espectacularitat de cinemascops i cinerames. Amb el temps, van aparèixer nous enemics: grans pantalles connectades als aparells de *home cinema*, pel·lícules gratuïtes a la xarxa, proliferació de canals digitals... Els complexos multisales marcaven el camí de la desintegració: el gran espectacle s'engrunava. Qui vol petits multisales si a casa pot gaudir d'una pantalla d'alta definició de 50 polzades amb so Dolby?

Les sales de cinema contraataquen ara en dos fronts. I poden vèncer en tots dos. Les tres dimensions segueixen l'antiga estratègia, la del cinema com a espectacle de fira: és l'emoció dels espectadors primitius del Salon Indien del Grand Café de París davant una màquina de tren que s'acosta. S'equivoquen els qui menyspreen el poder hipnòtic i la fascinació que emana del nou sistema 3D. Que el guió d'*Avatar* és banal i previsible? Força menys que el de les apassionants aventures que ens empassàvem a la sessió doble de La Salle. La tècnica s'anirà afinant i els propers anys el cinema espectacle avançarà en el seu afany de fer-nos «viure» la pel·lícula.

Però s'està obrint una segona via per a la supervivència de les sales de projecció, que passa per l'emissió d'espectacles populars en directe: futbol, concerts,

Internet 2 als cinemes

Cada cop hi ha més sales públiques i cinemes privats que disposen de la possibilitat de retransmetre espectacles en directe en alta definició. Internet 2, que transmet dades a alta velocitat en temps real utilitzant la fibra òptica, ha obert enormes possibilitats de negoci. A Girona es va viure una curta «guerra de l'òpera» entre els Cinemes Albéniz i l'Ajuntament que va acabar en una treva que permetrà als gironins veure bones òperes gratuïtes. Més informació: www.anellacultural.cat.



òpera. Ara són les sales les que ataquen el clos domèstic. La gent és gregària, li agrada reunir-se, compartir un mateix sentiment. Les victòries del Barça o l'emissió d'*Il trovatore* des del Liceu creen adeptes. «Al Liceu no veig les cares dels cantants ni ho sento tan bé», afirmava una espectadora vicarial de l'obra de Giuseppe Verdi als Cinemes Albéniz de Girona. I a la mitja part li van donar xampany i canapès!

Algú preguntarà «I tot això què té a veure amb el cinema com a art?». Poca cosa, per descomptat. Les sales de cinema s'assemblen cada cop més a les discoteques i als camps de futbol, on les masses s'esbraven. La visió concentrada, reflexiva i silenciosa dels films queda per al reducte familiar, on la conversa va desapareixent. Per això emociona comprovar que encara perviu una espècie en greu perill d'extinció: els solitaris i silenciosos espectadors de la sessió de les quatre de la tarda, per als quals veure una pel·lícula és encara una litúrgia.